

UZASADNIENIE

Pozwem z 25 listopada 2013 r. (data prezentaty, k. 6-8v) powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wystąpiła przeciwko pozwanemu Skarbowi Państwa – Generalnemu Dyrektorowi Dróg Krajowych i Autostrad z żądaniem zasądzenia na jej rzecz:

1. kwoty 112 151,40 zł z ustawowymi odsetkami:

a) od kwoty 73 972,20 zł – za okres od 12 października 2013 r. do dnia zapłaty,

b) od kwoty 38 179,20 zł – za okres od 28 października 2013 r. do dnia zapłaty;

2. kosztów procesu, w tym:

a) kosztów zastępstwa procesowego według dwukrotności stawki określonej w normach przepisanych, powiększonych o należny podatek VAT wg stawki 23% oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł;

b) kosztów korespondencji poniesionych w sprawie przez powódkę (zgodnie z potwierdzeniami nadania korespondencji w aktach sprawy);

c) opłat kancelaryjnych za protokoły rozpraw poniesionych w sprawie przez powódkę (zgodnie z potwierdzeniami w aktach sprawy);

d) kosztów przejazdu pełnomocnika powódki pojazdem o pojemności pow. 900 cm³ na każdą rozprawę w wysokości po: 225,67 zł (odległość z siedziby kancelarii do Sądu wynosi: 135 km x 2 = 270 km x 0,8358 zł/km = 225,67 zł).

Wskazała, że na kwotę dochodzoną niniejszym pozwem składa się należny jej – na podstawie umowy z pozwanym nr (...) z 30 stycznia 2013 r. - czynsz najmu podpór roboczych za sierpień 2013 r. w kwocie (...) zł oraz za okres od 01 do 16 września 2013 r. - w kwocie (...) zł. Podniosła, że faktura VAT nr (...) na kwotę (...) zł, doręczona została pozwanej w dniu 11 września 2013 r., co uzasadnia żądanie zasądzenia odsetek od tej kwoty od 12 października 2013 r. (w dniu 11 października 2013 r. upłynął bowiem przewidziany w umowie (...) -dniowy termin płatności), zaś pismo strony powodowej z 23 września 2013 r., wzywające pozwaną do zapłaty należnego wynagrodzenia za okres od 01 września do 16 września 2013 r. doręczone zostało pozwanej w dniu 27 września 2013 r., co uzasadnia żądanie zasądzenia odsetek ustawowych od kwoty (...)zł od 28 października 2013 r. (k. 15,18-19).

Do faktycznego przekazania placu budowy nowemu wykonawcy doszło w dniu 17 września 2013 r., kiedy to nowy wykonawca H.+ (...) Sp. z o. o. i (...) S.A. przekazał powódce wieże montażowe podpierające konstrukcje stalową luków z obiektu (...).

Z ostrożności procesowej powódka podniosła, że nawet gdyby przyjąć, że przedmiotowa umowa nie łączyła stron, pozwana odpowiada wobec powódki na podstawie art. 224 k.c. w zw. z art. 230 k.c. Powódka wskazała, że do 17 września 2013 r. pozwany pozostawał posiadaczem zależnym przedmiotowych rusztowań, a zatem był obowiązany do zapłaty na rzecz powódki wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy - a wynagrodzenie to należy ustalić co najmniej w wysokości zgodnej ze stawką przewidzianą przez strony w umowie.

W ocenie powódki, oddanie przez pozwanego powołanego ustroju nośnego w posiadanie innemu podmiotowi nie zwalnia pozwanego z obowiązku zapłaty wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z niego.

W odpowiedzi na pozew z 04 marca 2014 r. (k. 42-49) pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów postępowania według norm prawem przepisanych, jednakże w zakresie

kosztów zastępstwa procesowego zasądzenie ich według norm przepisanych na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa.

Wskazał, iż dniem przekazania przez pozwanego placu budowy nowemu wykonawcy, jest 17 maja 2013 r. co wynika z protokołu przekazania placu budowy konsorcjum (...) + (...) Sp. z o.o. oraz (...) SA. Dlatego, w momencie rozpoczęcia prac przez nowego wykonawcę, faktycznym użytkownikiem spornych rusztowań stało się konsorcjum (...) + (...) Sp. z o.o. oraz (...) SA.

Pismem z 14 marca 2014 r. (k. 175-177) powódka wskazała, że z dniem podpisania protokołu z 17 maja 2013 r. nowy wykonawca stał się jedynie dzierżycielem podpór roboczych. W jej ocenie alternatywną podstawę odpowiedzialności pozwanego stanowi art. 674 k.c., bowiem po 17 maja 2013 r. pozwany nadal korzystał z podpór roboczych, a zatem doszło do milczącego przedłużenia umowy najmu.

Pismem z 13 maja 2014 r. (k. 200-206) pozwany wskazał, że po przekazaniu terenu budowy, to nowy wykonawca stał się posiadaczem rusztowań. Rozpoczęcie procedury przekazania placu nastąpiło w dniu 17 maja 2013 r., a zakończenie nastąpiło najpóźniej w lipcu 2013 r., kiedy to nowy wykonawca faktycznie rozpoczął prace przy pomocy przedmiotowych rusztowań.

W piśmie z 20 maja 2014 roku (data prezentaty, k. 207-209) powódka podniosła, że protokół przekazania terenu budowy z 17 maja 2013 roku nie miał żadnej mocy prawnej w stosunkach między powódką a pozwaną.

Strony utrzymały swoje stanowiska aż do zamknięcia rozprawy (k. 260, 268).

Sąd ustalił, co następuje.

Konsorcjum w składzie: (...) Ltd. z siedzibą w D. w Irlandii, (...) S.A. z siedzibą W., (...) S.A. z siedzibą w (...) S.A. z siedzibą w W. realizowało zadanie Budowa autostrady (...) T. - R. na odcinku od węzła Krzyż do węzła D. P. km 502+796,97 do około 537+550, którego wykonanie zostało zlecone na podstawie umowy nr (...). W związku z niewywiązywaniem się konsorcjum z postanowień kontraktu, inwestor zmuszony był od umowy odstąpić.

W dniu 08 sierpnia 2012 r. plac budowy, wraz z znajdującym się na nim sprzętem, został przejęty przez pozwanego. Zapewnienie bezpieczeństwa elementów konstrukcyjnych obiektów już wykonanych oraz będących w trakcie realizacji, spowodowało konieczność udzielenia zamówienia publicznego w zakresie wynajmu podpór roboczych podtrzymujących konstrukcję stalową wiaduktu, należących do powódki. W chwili przejścia placu budowy przez pozwanego, nie był możliwy demontaż przedmiotowych podpór, ponieważ wsparta była na nich konstrukcja łukowa. Demontaż spowodowałby utratę stateczności konstrukcji, co z kolei mogłoby doprowadzić do katastrofy budowlanej.

W dniu 30 stycznia 2013 r. powódka z pozwanym zawarła umowę nr (...), zgodnie z którą powodowa Spółka zobowiązała się do świadczenia na rzecz pozwanego usług najmu podpór roboczych użytych do podparcia konstrukcji łuków obiektu budowlanego WD-116 znajdujących się na placu budowy autostrady (...) odc. od węzła Krzyż do węzła D. P. km 502+796,97 do około 537+550.

Zgodnie z § 2 tej umowy, najem podpór roboczych miał trwać od 08 sierpnia 2012 r. do dnia przekazania przez pozwanego placu budowy nowemu wykonawcy robót budowlanych wskazanego odcinka autostrady (...).

W § 3 ust. 1 umowy wskazano, że pozwany uiszcza na rzecz powódki czynsz najmu w kwocie 1 940 zł netto (2 386,20 zł brutto) za każdy dzień najmu, przy czym obowiązek zapłaty czynszu najmu przez pozwanego spoczywa na nim do dnia faktycznego przekazania placu budowy nowemu wykonawcy.

Zapłata na rzecz powódki nastąpić miała w terminie 30 dni od daty doręczenia pozwanemu prawidłowo wystawionej faktury VAT - § 3 ust. 2 umowy (umowa nr (...) z 30 stycznia 2013 r. - k. 14-14v).

W dniu 17 maja 2013 r. inwestor Skarb Państwa - Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad Oddział w K., na podstawie umowy zawartej z nowym wykonawcą tj. konsorcjum: H. + (...) Sp. z o. o. oraz (...) S.A., rozpoczął procedurę przekazania placu budowy. W punkcie 14 protokołu przekazania wskazano, iż celem przejęcia pozostawionych urządzeń, w tym rusztowań powódki, przez nowego wykonawcę, powołana zostanie komisja złożona z przedstawicieli wykonawcy, zamawiającego, inżyniera kontraktu i właściciela rusztowań i systemu szalunków, która przeprowadzi inwentaryzację. Z chwilą zaś przejęcia protokólnego rusztowań i wszelkich materiałów po poprzednim wykonawcy, wykonawca przejmuje odpowiedzialność za przyjęte elementy (protokół przekazania terenu budowy - k. 81-84, gł. k. 83).

Przy przekazaniu placu budowy nowemu wykonawcy nie było przedstawiciela powodowej spółki (A. S. (1) – k. 261).

W dniu 05 lipca 2013 r. pozwany mailowo poinformował powódkę o planowanej w dniu 08 lipca 2013 r. inwentaryzacji na obiekcie WD-116, zapraszając powódkę do udziału w pracach komisji inwentaryzacyjnej (korespondencja e-mail - k. 59-60).

W dniu 08 lipca 2013 r. powódka poinformowała pozwanego, że nie może uczestniczyć w pracach komisji z uwagi na to, że kierownik montażu nadzorujący prace montażowe na przedmiotowym obiekcie przebywa na urlopie wypoczynkowym do 22 lipca 2013 r., jednocześnie wносиła o przesunięcie terminu inwentaryzacji (pismo powódki z 08 lipca 2013 r. - k. 62, A. M. – k. 264).

Pismo powódki pozwany pozostawił bez odpowiedzi.

Nowy wykonawca przystąpił do prac budowlanych na obiekcie WD-116.

Urządzenia znajdujące się na placu budowy dostarczone przez inne firmy, zostawały sukcesywnie przekazywane protokólnie nowemu wykonawcy przez pozwanego (np. protokół przekazania z 22 lipca 2013 r. - k. 255-259, św. A. N. (1) – k. 261, A. S. (1) – k. 266).

Pomimo, iż nowy wykonawca korzystał z podpór należących do powódki, formalne ich przekazanie nowemu wykonawcy przez pozwanego nie nastąpiło (św. M. S. – k. 229, św. (...) – k. 231, św. A. N. (1) – k. 261).

Po wykonaniu podlewki pod podstawy łuków stalowych, w dniu 14 września 2013 r. przystąpiono do demontażu wież montażowych powódki podpierających konstrukcję łukową z obiektu (...) (dziennik budowy obiektu WD-116 Nr 46/10 Tom II B, k. 87-99, gł. k. 98). Wcześniejszy demontaż tych wież nie był możliwy, bowiem konstrukcja podpierana przez te wieże zawaliłaby się, mianowicie łuki mostu nie były spięte stężeniami rurowymi. Dopiero wykonanie tych stężeń decydowało o nośności obiektu i pozwalało na usunięcie podpór w postaci wież montażowych (św. M. S. – k. 230, św. A. S. (2) – k. 232, św. A. N. (1) – k. 262-263, A. M. (2) – k. 264)

W dniu 17 września 2013 r. nowy wykonawca (...) SA przekazał powódce przedmiotowe wieże montażowe (protokół przekazania z 17 września 2013 r. - k. 17).

Pozwany wypłacił powódce wynagrodzenie z tytułu najmu przedmiotowych rusztowań za okres od 08.08.2012-31.01.2013 r., za luty 2013 r., marzec 2013 r., kwiecień 2013 r., maj 2013 r., a także za czerwiec 2013 r. i lipiec 2013 r. (potwierdzenia wpłat dokonanych na rzecz powódki w ramach realizacji umowy - k. 65-78).

W dniu 30 sierpnia 2013 r. powódka wystawiła fakturę VAT nr (...) opiewającą na kwotę (...) zł brutto tytułem najmu podpór roboczych w sierpniu 2013 r. Faktura ta została doręczona pozwanemu w dniu 11 września 2013 r. (faktura VAT nr (...) - k. 15).

Pismem z 17 września 2013 r. pozwany wskazał, że powołana faktura została wystawiona niezgodnie z postanowieniami umowy (tj. z § 2 umowy), wobec czego faktura ta została odesłana powodowej Spółce bez realizacji płatności (pismo pozwanego z 17 września 2013 r. znak: (...)).

Natomiast powódka, pismem z 23 września 2013 r., wezwała pozwanego do zapłaty czynszu z tytułu najmu podpór za okres od 01 sierpnia 2013 r. do 16 września 2013 r., tj. do dnia poprzedzającego podpisanie protokołu przekazania z 17 września 2013 r. (pismo powódki z 23 września 2013 r. - k. 18-18v, z.p.o. – k.19).

Pismem z 30 października 2013 r. strona pozwana odmówiła zapłaty (pismo pozwanego z 30 października 2013 r. (...)) i należności tej nie uiściła.

Powyższe Sąd ustalił na podstawie uprzednio powołanych dokumentów oraz zeznań świadków: A. N. (1) (k. 260-264), w części M. S. (k. 229-230) i A. S. (2) (k. 231-233), a także stron: A. M. (2) (k. 264-265) i A. S. (1) (k. 266-268) i poczynił następującą ocenę materiału dowodowego.

Część istotnych dla sprawy dokumentów przedstawiona została przez strony w kopiach przez nie poświadczonych i żadna ze stron nie kwestionowała zgodności kopii z oryginałami, ani też nie żądała od przeciwnika złożenia oryginału dokumentu (art. 129 § 1 k.p.c.). Stąd też, zgodność kopii dokumentów z ich oryginałami (a więc i treść dokumentów oryginalnych) uznać można za bezsporną.

W kontekście innych dowodów, należało dać wiarę prawie w całości zeznaniom świadków oraz stron, które były koherentne z pozostałym materiałem dowodowym. Jedynie zeznania św. M. S. i A. S. budziły wątpliwości w zakresie dotyczącym ich twierdzeń dotyczących przeszkód ze strony powódki w sporządzeniu inwentaryzacji i protokołu przejęcia wież montażowych. Ewidentnie bowiem w pkt 14 protokołu przekazania terenu budowy z 17 maja 2013 r. jest zapis: Celem przejęcia rusztowań i innych urządzeń przez nowego Wykonawcę zostanie powołana Komisja złożona z przedstawicieli Wykonawcy, Zamawiającego, Inżyniera Kontraktu, Właściciela rusztowań i systemu szalunków.

Z chwilą przejęcia protokolarnego rusztowań i wszelkich materiałów po poprzednim wykonawcy, Wykonawca przejmuje odpowiedzialność za przejęte elementy. (k. 83).

Pozwany nie wykazał, by poza jedną informacją mailową z jego strony (k. 59) i odpowiedzią na nią ze strony powódki (k. 62), ustalane były jakiegokolwiek terminy komisyjnego przejęcia wież montażowych. Enigmatyczne twierdzenia o takich ustaleniach, nie są – zdaniem Sądu – miarodajne dla przyjęcia jako wykazanej kwestii uchylania się przez powódkę od udziału jej przedstawiciela w pracach komisji.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Jako podstawę prawną dochodzonych roszczeń powódka wskazała przepisy art. 224 k.c. w zw. z art. 230 k.c., a także art. 674 k.c.

Pierwsze dwa przepisy dotyczą tzw. roszczeń uzupełniających. Ich treścią jest możliwość żądania od posiadacza między innymi stosownego wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy. Przepisy art. 224 § 2 i art. 225 k.c. wyłączają w zakresie przewidzianych w nich roszczeń inne podstawy odpowiedzialności posiadacza względem właściciela (wyrok SN z 09 czerwca 2000 r. IV CKN 1159/00 - LEX nr 52472, wyrok SN z 11 grudnia 2009 r. V CSK 175/09 - LEX nr 688048). Jak wyjaśnił SN w wyroku z 28 listopada 1974 r. III CRN 287/74 (LEX nr 7621), regulacje dotyczące roszczeń uzupełniających znajdują zastosowanie do stosunków bezumownych, gdy bez porozumienia zainteresowanych, rzecz stanowiąca własność jednej osoby znajduje się w posiadaniu innej osoby. Przepisy te nie uchybiają odmiennemu uregulowaniu rozliczeń przez zainteresowanych; tym samym nie mają zastosowania wtedy, gdy do korzystania z rzeczy przez inną osobę aniżeli właściciel dochodzi na podstawie porozumienia tej osoby z właścicielem. W takim wypadku o rozliczeniach decyduje treść umowy (wyrok SN z 13 kwietnia 2000 r. III CKN 65/99 - LEX nr 51567; wyrok SN z 27 lutego 2009 r. II CSK 512/08 - LEX nr 494013).

Zgodnie z dyspozycją art. 230 k.c. przepisy normujące stosunki między właścicielem rzeczy a posiadaczem samoistnym (art. 224-229 k.c.) znajdują odpowiednie zastosowanie do stosunków między właścicielem rzeczy a

posiadaczem zależnym, tj. osobą, która włada rzeczą jak użytkownik, zastawnik, najemca, dzierżawca lub mający inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą, z tym że art. 230 k.c. dotyczy tylko takiego posiadacza zależnego, który władając rzeczą w określonym zakresie, nie ma do tego skutecznego prawa względem właściciela (wyrok SN z 11 czerwca 1974 r. II CR 246/74 - OSP 1976/2/29, wyrok SN z 19 listopada 1998 r. III CKN 33/98 - OSNC 1999/6/110).

Odpowiednie stosowanie przepisów art. 224-229 k.c. do posiadacza zależnego oznacza, że powstanie i zakres roszczeń uzupełniających, jak też roszczeń posiadacza o zwrot nakładów zależy od dobrej lub złej wiary posiadacza. Posiadacz zależny jest w dobrej wierze, gdy jest przekonany, i jest to usprawiedliwione okolicznościami, że jego posiadanie jest zgodne z prawem, w zakresie którego włada rzeczą (J. Ignatowicz (w:) Komentarz, t. I, 1972, s. 613), na przykład z prawem użytkowania, dzierżawy. Jeśli posiadacz zależny wie o tym lub powinien wiedzieć, że prawo, w zakresie którego włada rzeczą, mu nie przysługuje, albo wie o tym, albo wiedzieć powinien, że jego prawo do władania rzeczą (np. prawo dzierżawy lub najmu) nie jest skuteczne wobec właściciela, jest posiadaczem zależnym w złej wierze. Wówczas jego stosunek z właścicielem w zakresie roszczeń uzupełniających i roszczeń o rozliczenie nakładów określają przepisy dotyczące posiadacza samoistnego w złej wierze (por. wyrok SN z 11 czerwca 1974 r. II CR 246/74).

W podobnej sytuacji jak posiadacz w złej wierze znajduje się posiadacz zależny w dobrej wierze od chwili dowiedzenia się o wytoczeniu przeciwko niemu powództwa o wydanie rzeczy. Przepisów art. 224-229 k.c. nie stosuje się, gdy z przepisów regulujących stosunek posiadacza zależnego z właścicielem wynika co innego (art. 230 in fine k.c.).

Gdyby zatem posiadacz zależny był jednocześnie dzierżawcą (lub uprawnionym z innego prawa do władania rzeczą), to o jego stosunkach z właścicielem rozstrzygałyby umowa i przepisy o dzierżawie.

W niniejszym przypadku na skutek upływu terminu, na który umowa najmu między stronami została zawarta, stosunek prawny najmu ustałby (wygasł), chyba że zaistniałyby okoliczności stanowiące podstawę faktyczną zastosowania reguły interpretacyjnej przewidzianej w art. 674 k.c. Przepis ten nie dotyczy wypadków, w których strony umowy najmu na podstawie zgodnych oświadczeń woli dokonają modyfikacji przedmiotu albo czasu trwania stosunku najmu po upływie terminów wskazanych w art. 674 k.c. Skutek przewidziany w art. 674 in fine k.c. wystąpi, jeżeli po upływie terminów w nim wskazanych najemca używa przedmiotu najmu za zgodą wynajmującego (wyrok SN z 16 czerwca 2000 r., IV CKN 65/00, LEX nr 533125). Przepis art. 674 k.c. stosuje się tylko wtedy, gdy najemca nadal używa rzeczy, a wynajmujący zgadza się na to, choćby w sposób dorozumiany (wyrok SN z 14 października 1998 r. II CKN 925/97 - LEX nr 358689). Sytuację, w której wynajmujący w sposób dorozumiany wyraża zgodę na dalsze używanie przez najemcę przedmiotu najmu, określa się jako tzw. milczące przedłużenie umowy najmu (wyrok SN z 14 lutego 2013 r. II CSK 351/12 - LEX nr 1318350). Nie można takiego milczenia uznać za złożenie oświadczenia woli, ale jako zachowanie się podmiotu, z którym jest związane powstanie, ustanie lub zmiana stosunku prawnego. Taka sytuacja miała miejsce w niniejszym przypadku.

W przedmiotowej sprawie do zagadnień warunkujących odpowiedzialność pozwanego było ustalenie, w którym momencie doszło do faktycznego przekazania przez pozwanego placu budowy nowemu wykonawcy, powzięcia o tym wiedzy przez powódkę i możliwości przeprowadzenia komisyjnej inwentaryzacji urządzeń powódki i ich przejęcia przez powódkę bądź nowego wykonawcę, przyczyn opóźnienia tych czynności.

Zgodnie z umową nr (...) z 30 stycznia 2013 r. pozwany był bowiem obowiązany do zapłaty wynagrodzenia za najem podpór roboczych powodowej Spółce od 08 sierpnia 2012 r. do dnia faktycznego przekazania przez niego placu budowy nowemu wykonawcy.

Pozwany początkowo wskazywał, że przekazanie placu budowy nowemu wykonawcy nastąpiło w dniu 17 maja 2013 r. W toku postępowania podnosił, że procedura przekazania placu budowy nowemu wykonawcy rozpoczęła się 17 maja 2013 r., a zakończenie procesu przekazania nastąpiło najpóźniej w lipcu 2013 r. (a więc nie w ciągu trzech tygodni, jak to określono w protokole przejęcia placu budowy, a po niemal dwóch miesiącach), kiedy to nowy wykonawca

faktycznie rozpoczął prace budowlano–montażowe przy pomocy rusztowań należących do powódki, co – jak podał pozwany - dokumentują wpisy w dzienniku budowy nr 46/10 Tom II BB (k. 87-99).

Bezspornym jest, iż w dniu 17 maja 2013 r. pozwany rozpoczął procedurę przekazania placu budowy nowemu wykonawcy - konsorcjum (...) + (...) Sp. z o. o. oraz (...) S.A. W punkcie 14 protokołu przekazania placu budowy spisane w dniu 17 maja 2013 r. wskazano, iż w celu przejęcia pozostawionych na placu budowy urządzeń, w tym rusztowań należących do powódki, przez nowego wykonawcę zostanie powołana komisja do przeprowadzenia inwentaryzacji znajdujących się na placu urządzeń, co umożliwiłoby przekazanie tych urządzeń albo właścicielom albo nowemu wykonawcy.

W protokole tym znajdował się też zapis, iż nowy wykonawca przejmuje odpowiedzialność za przyjęte elementy **z chwilą przejęcia protokolarnego** rusztowań i wszelkich materiałów po poprzednim wykonawcy (k. 81-84). Zapis ten należy czytać łącznie ze znajdującym się w umowie nr (...) obowiązkiem pozwanego do zapłaty wynagrodzenia za najem podpór roboczych powodowej Spółce od 08 sierpnia 2012 r. do dnia faktycznego przekazania przez niego placu budowy nowemu wykonawcy.

Z poczynionych przez Sąd ustaleń wynika, że do protokolarnego przejęcia wież montażowych powódki nie doszło. Pomimo, iż nowy wykonawca korzystał z podpór należących do powódki, formalne ich przekazanie nowemu wykonawcy przez pozwanego nie nastąpiło (zeznania św. M. S., A. N.). Wieże te zostały zdemontowane i protokolarnie zwrócone powódce dopiero w dniu 17 września 2013 r. bez udziału jednakże pozwanego, którego obecność o tyle nie była już niezbędna, że zaistniały warunki do usunięcia podpór bez zagrożenia zniszczenia (zawalenia się) łuków mostu na obiekcie WD-116. Był to zatem pierwszy możliwy moment, kiedy to wynajmująca Spółka mogła już odebrać należące do niej urządzenia.

Wobec tego, że powódka nie była stroną umowy zawartej pomiędzy pozwanym a nowym wykonawcą, której konsekwencją było spisanie protokołu przekazania terenu budowy, powodowa Spółka winna zostać poinformowana o zawarciu takiej umowy oraz o przejęciu terenu budowy.

Przy przekazaniu placu budowy nowemu wykonawcy nie było jednak przedstawiciela powodowej Spółki (protokół z 17.05.2013 r., zeznania A. S.). Pozwany nie wykazał też, by powodowa Spółka została o powyższym poinformowana. Nie udowodnił również jakoby informował powodową Spółkę, że będzie uiszczał czynsz za najem podpór do momentu przejęcia robót przez nowego wykonawcę, a później strona powodowa winna we własnym zakresie ubiegać się o umowę dzierżawy.

Pozwany w toku procesu wielokrotnie podnosił, że trudno jednoznacznie określić datę zakończenia procedury przekazania placu budowy nowemu wykonawcy, gdyż miała ją poprzedzać inwentaryzacja sprzętu, w tym rusztowań należących do powódki – z jej udziałem, którą powódka miała utrudniać.

Bezspornym jest, iż powodowa Spółka w dniu 05 lipca 2013 r. poinformowana została o terminie inwentaryzacji zaplanowanej na dzień 08 lipca 2013 r. Wprawdzie powódka poinformowała pozwanego, że z uwagi na urlop wypoczynkowy kierownika montażu nie będzie mogła wziąć udziału w pracach komisji, jednakże nie budzi żadnych wątpliwości, że w piśmie skierowanym do pozwanego wyraziła chęć uczestnictwa w inwentaryzacji – w innym terminie. Na to pismo pozwany nie udzielił powódce żadnej odpowiedzi, nie doszło również do wyznaczenia przez pozwanego kolejnego terminu inwentaryzacji (A. M.). W każdym razie, w aktach brak jest dowodów na to, że pozwany ponownie wzywał powódkę do udziału w pracach komisji inwentaryzacyjnej. Skoro pozwany – na podstawie jednego zresztą pisma - przyjął, że powódka uchyła się od uczestnictwa w pracach komisji, mógł dokonać inwentaryzacji materiałów należących do powódki we własnym zakresie. Działania takie nie zostały jednak podjęte przez pozwanego.

Powódka natomiast nie mogła zdemontować swoich wież montażowych w dowolnym czasie, bowiem zagrażałoby to stabilności konstrukcji.

W ocenie Sądu, to po stronie pozwanego brak było dążenia do uregulowania kwestii urządzeń powódki znajdujących się na terenie budowy, pomimo iż leżało to w jego interesie.

Szczególnie, że urządzenia znajdujące się na palcu budowy należące do innych podmiotów, były sukcesywnie przekazywane protokolarnie przez pozwanego nowemu wykonawcy.

Pozwany uregulował na rzecz powódki należności z tytułu najmu rusztowań za miesiące maj, czerwiec i lipiec 2013 r. pomimo, iż jak twierdził zgodnie z procedurami przejęcie placu budowy następuje na podstawie stosownego protokołu przekazania z 17 maja 2013 r., a nowy wykonawca podejmował już prace na terenie budowy. Zastanawiające jest zatem dlaczego – w niezmienionych warunkach – odmówił zapłaty za pozostały okres najmu.

Pozwany nie negocjował wysokości dochodzonego roszczenia, kwestionując samą zasadę. Sąd również nie znalazł podstaw do weryfikacji żądanej kwoty.

Orzekając o odsetkach Sąd miał na uwadze, iż faktura VAT nr (...), opiewająca na kwotę (...) zł, doręczona została pozwanej w dniu 11 września 2013 r., co uzasadnia żądanie zasądzenia odsetek od tej kwoty od 12 października 2013 r. (w dniu 11 października 2013 r. upłynął bowiem przewidziany w umowie (...) -dniowy termin płatności), zaś pismo strony powodowej z 23 września 2013 r., wzywające pozwaną do zapłaty należnego wynagrodzenia za okres od 01 do 16 września 2013 r. doręczone zostało pozwanej w dniu 27 września 2013 r., co uzasadnia żądanie zasądzenia odsetek ustawowych od kwoty (...) zł od 28 października 2013 r.

W tej sytuacji, Sąd orzekł jak w sentencji.

Mając na uwadze reguły art. 98 k.p.c., kosztami procesu Sąd w całości obciążył pozwanego i pozostawił ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu (art. 108 § 1 zd. 2 k.p.c.).